

MANDELTÄRTA, f. 1. Tårta, tillredd af mandeldeg.

MANDELTVÅL, m. sing. Hvit tvål med tillsats af finstött mandel.

MANDIBEL, manndi'b'l, m. 3. pl. — *dibler*. (lat. *Mandibulum*) *Mandibler* kallas det öfre käftparet uti insekters mun.

MANDOLIN, mandolin, m. 3. (ital. *Mandolino*) Ett litet, med fyra stål- och messingssträngar försedt instrument, som liknar luta och stäm-mes som en violin.

MANDOM, m. sing. (af *Man*, II, 1) 1) (i kyrklig stil) Menniskonatur. *Christi m-s anam-melse*, antagande af menniskonatur. — 2) Se *Manbarhet*. — 3) Tapperhet. *Fäkla, strida med m. Adagalägga mycken m.* — *Syn.* Se *Tapperhet*.

MANDRILL, mandri'll, m. 3. En art ba-bian på Guinea, vid Cap m. fl. orter. *Cynocephalus leucophæus*.

MANDRÅP, n. 3. Se *Dråp*.

MANDRÅPARE, m. 3. Se *Dråpare*.

MANÈGE, manésch, m. 3. (fr.) Ridbana, rid-hus, ridskola.

MANER, mán'r, m. 3. pl. (lat. *Manes*) De afidnes andar, vålnader, skuggor. Förekommer någon gång i den högre stilen.

MANER, -ér, n. 3. (fr. *Manière*, af lat. *Manus*, hand) 1) Sätt, vis. *På svenskt, franskt m. På godt m.*, med godo, med goda ord, råd, föreställningar, varningar; utan våld. — Ingår adverbialt i flera sammansättningar, såsom: *På soldat-, husar-, student-, prestmaner*, o. s. v. — 2) (i plur.) En persons vanliga sätt att uppföra sig. *Han har goda m. Behagliga, intagande m.* — 3) (i skön konst) a) (i högre mening) Uttrycket af en konstnars hela skaplyne i alla dess skiftningar. — b) (i dålig mening) Konstnarsvana, som öfvergått till en stel enformighet. — 4) (i musik) Ett slags melodisk prydnad.

MANERLIG, a. 2. Som har goda maner, vet att skicka sig med folk. — *Syn.* Se *Artig*. — *Manerligt*, adv.

MANERLIGHET, f. 3. Godt skick, sätt att vara. — *Syn.* Se *Artighet*.

MANET, -ét, m. 3. Ett slags stråldjur i hafven, stort som handen, geleaktigt, liknande halfstelnadt lim, ofvanpå kupigt som en omvänd skål; dess massa eller saft ytterst brännande på huden. *Medusa aurita*.

MANFOLK, n. 3. (helst i plur.) Mansperson. *Alla m-en i byn. Galen efter m.*

MANGAN, manngån, m. sing. Ett slags metall, gråhvit, i brunsten som oxid.

MANGEL, m. sing. (gam.) Brist.

MANGEL, m. 2. pl. *manglar*. Maskin, hvaraf man betjenar sig att pressa och gifva glans åt tyger, eller att släta tvättkläder, på olika sätt in-rättad, vanligen med valsar, emellan hvilka tyget går, eller omkring hvilka kläderna vecklas, för att sålunda passera under någon svår tyngd.

MANGELBOD, f. 2. Uthus, hvori en mangel är uppställd.

MANGELBOTTEN, m. 2. pl. — *bottnar*. Underlaget, hvarpå rullarne gå, i en vanlig mangel.

MANGELBRÅDE, n. 4. Se *Mangelbotten*.

MANGELDUK, m. 2. Duk, kläde, lakan, hvilket lägges om det, som skall manglas.

MANGELKAFLE, m. 2. pl. — *kaflar*. Vals, rulle af hårdt trä, som begagnas i en vanlig mangel.

MANGELKISTA, f. 1. Den öfre, rörliga de-II,

len af en vanlig mangel, som vid mangling skjutes fram och tillbaka.

MANGELSTEN, m. 2. Sten, lagd i en man-gelkista.

MANGELSTOCK, m. 2. Se *Mangelkafle*.

MANGLA, v. a. 1. Medelst mangel pressa, gifva glans åt tyger, eller släta tvättkläder. — *Manglande*, n. 4. o. *Mangling*, f. 2.

MANGLARE, m. 3. En, som manglar.

MANGOLD, mångå'lld, m. sing. Växtslägtet Beta, innefattande arterna Röd- och Hvitbeta.

MANGRANT, adv. (af *Man*, II, 2) Alle man, så många som de äro, voro; alle man utan undantag. *M. gå ut emot fienden*. [— grannl.]

MANGÅRD, m. 2. (af *Man*, II, 1) Bonings-husen vid en gård på landet.

MANHAFTIG, a. 2. Tapper, modig. *En m. karl*. Brukas äfv. som titel för menige soldatar, isynn. på bref. — *Syn.* Se *Tapper*. — *Manhaftigt*, adv.

MANHAFTIGHET, f. 3. Tapperhet, mandom. — *Syn.* Se *Tapperhet*.

MANHELGD, f. sing. (gam.) Skydd, för en man, af lag och landsrätt.

MANHEM, männhem, nom. prop. n. (af *Man*, II, 1) Egentl.: Menniskornas land. Fordom bruklig benämning på Sverige.

MANI, -ni, f. 3. (grek. *Mania*) Vurm.

MANIERA, v. a. 1. (fr. *Manier*) Handtera; styra, leda, behandla. — *M-d*, part. pass. (ad-jektivt, i skön konst) Konstlad, tvungen, sökt.

MANIFEST, --fä'sst, n. 3. o. 3. (af lat. *Ma-nifestus*, uppenbar) 1) Af högsta statsmakten eller ett parti afgifven offentlig förklaring, hvori redogöres för dess rättsåsigter och bevekelsegrunder i någon vigtig angelägenhet. — 2) (sjöt.) Förteckning öfver ett fartygs last.

MANIFESTATION, --fästatschón, f. 3. Uppen-barande.

MANIFESTERA, v. a. 1. (lat. *Manifestare*) Uppenbara.

MANILJ, -i'llj, m. 3. (fr. *Manille*) Högsta trumfen i lomerspelet, näst spadiljen.

MANING, f. 2. Handlingen, då man manar.

MANIÖK, männjäck, m. sing. Tropikväxt, hvars rot innehåller ett stärkelseämne, i verdens-handeln kalladt Tapioka. Manihot utilis-sima. [Manjok.]

MANIPEL, -ni'pp'l, m. 3. pl. — *ipler*. (lat. *Manipulus*) 1) Ett kompani soldatar hos de fordna Romarne. — 2) (på recepter) En hand full, göpen.

MANIPULATION, ----tschón, f. 3. 1) An-vändande af riktiga handgrepp. — 2) Strykning med händerna vid magnetisering.

MANIPULERA, v. a. 1. Förrätta något med vissa dertill nödiga handgrepp.

MANKILL, manki'll, m. 3. (af eng. *Man*, menniska, och *Kill*, döda) Ett af hvalfiskben flä-tadt vapen med en i ändan innesluten blykula.

MANKE, mänge, m. 2. pl. *mankar*. (af *Man*, I.) Öfversta delen af halsen på hästar och oxar.

MANKERA, manngkera, v. n. 1. (fr. *Man-quer*) 1) Felas, fattas, brista. — 2) Underlåta, försumma något; fela, förse sig, förgå sig emot någon.

MANKÖN, n. sing. (af *Man*, II, 1) Det af de begge könen, som af naturen är ämnadt att be-frukta det andra och sålunda bidraga till slägtets fortplantning.

MANLIG, a. 2. 1) Som tillhör eller har af-scende på mankön. *M-a arfvingar. M-a könet*;